

har Medlemmerne af Flertallet jo ikke i Udvalget stejlt holdt paa, at det netop skulde være 75 pCt. Vi har søgt at stille os imødekommende en Gang ved at indføre et „ca.“ foran de $\frac{3}{4}$, og der har ogsaa været slaaet paa, at man kunde sætte Procenten en Smule højere. Det har ikke været for særlig at værne om Statskassens Interesser, vi har syslet med denne Tanke, men det har været for at værne om Arbejdsløshedskassernes velforstaaede Interesser, thi vi er ikke tjente med, at der kan gives omtrent lige saa meget i Arbejdsløhedsunderstøttelse af Kasserne som Arbejdsindtægten. Jeg nævnede, første Gang jeg havde Ordet, at der efter Loven af 27. Oktober 1917, naar man gik ud fra, at $\frac{2}{3}$ -Grænsen fra 1914 er ophævet, godt kunde tænkes Tilfælde, hvor Understøttelsen kunde gaa op til 133 pCt. eller i alt Fald til 100 pCt. Jeg vil tage et 3die Eksempel. Man kan tænke sig, at en Mand har $4\frac{1}{2}$ Kr. daglig hele Aaret i Arbejdsindtægt. Han vil da kunne komme op paa 4 Kr. ved de Tillæg, som kan gives i visse Tilfælde efter Loven af 27. Oktober 1917. Saa er det dog kun $\frac{1}{9}$, Understøttelsen bliver ringere end Arbejdsfortjenesten. Det er $11\frac{1}{9}$ pCt. D. v. s., at han kommer op til omtrent 90 pCt. i Understøttelse. Det kan dog heller ikke vel tænkes at have været Lovgivningsmagtens Mening, at der skulde gives saa store Understøttelser af Arbejdsløshedskasserne. Men det kan i alt Fald absolut ikke have været dens Mening, at der skulde gives 130 pCt. eller 100 pCt. eller tæt op til 100 pCt.

Den højtærede Minister udtalte, at han gik ud fra, at det ikke var Ordførens Mening, at der skulde foretages en nøjagtig matematisk Udregning; hvis det viste sig, at en Understøttelse gik nogle Øre eller et Par Kroner, eller hvad det nu kunde blive, ud over de 75 pCt. af Arbejdsfortjenesten, var det vel ikke min Mening, at den uvægerlig skulde nedsættes til 75 pCt. Nej, det er det absolut ikke, der er selvfølgelig Plads for et Skøn. Arbejdsindtægten er jo ikke noget, som kan maales og vejes med justeret Maal. Der skal et Skøn til, og det vil aldrig kunne blive nødvendigt at nedsætte en Arbejdsløhedsunderstøttelse med et Par Kroner — jeg tænker ikke her paa den maanedlige eller ugentlige Understøttelse, men paa Understøttelsen i det hele. Det kan man efter mit Skøn ikke gøre.

Jeg beklager meget, at Ministeren, da han saa saa fornuftigt, vil jeg sige, paa vort, efter hans Mening ufornuftige Æn-

dringsforslag, ikke kan modtage eller anbefale det. Jeg synes, at han efter sit Syn paa det meget let maatte kunne modtage og anbefale det. Den teoretiske Diskussion om Forstaaelsen af § 12 i Loven af 1914 skal jeg ikke forfølge, jeg henholder mig til de Udtalelser, jeg derom har fremsat. Naar Ministeren haabede for mig — men vel ikke for sig —, at det var en meget fremragende Jurist, jeg havde raadført mig med, skal jeg sige: Det er en Mand, hvis juridiske Kundskaber jeg lægger megen Vægt paa, men selv om det var en nok saa fremragende Jurist, nærer jeg ikke mindste Tvivl om, at Ministeren kunde møde frem med en anden akkurat lige saa fremragende. Jeg har aldrig set, at alle fremragende Jurister har været enige om en eneste Ting, og det tror jeg, jeg heller ikke kommer til at opleve. De sagkyndige er altid uenige. Det er et Held for os Lægfolk, thi saa kan vi dog have Chancer for at komme til at have den rette Mening, den, som jo i Regelen ogsaa hævdes af en eller anden berømt sagkyndig.

Til det ærede 3die Medlem for København (Christiansen) skal jeg kun sige, at han er i Modsætning ikke alene til Flertallet her, men ogsaa til sit Parti i Folketinget ved de Betragtninger, han gør gældende, og sit Grundsyn paa denne Sag. Jeg har oplyst ham om, at hans Partifælle, som var Ordfører ved Lovforslagets Behandling i det andet Ting, netop mener, at Understøttelsen fra Arbejdsløhedskassen ikke maa komme for nær op til Arbejdsfortjenesten, idet det kan svække og skade Arbejdsvilligheden, og det vil vi jo alle meget nødig være med til. Det vilde være til overordentlig stor Skade for de vedkommende selv og tillige for Arbejdsforholdene i Almindelighed.

Jeg skal slutte med endnu en Gang at anbefale de Ændringsforslag, der er stillede dels af Udvalget, dels af Flertallet.

Stilling: Det er meget beklageligt, at Udvalget og den ærede Minister ikke er i Stand til at finde hinanden i et Spørgsmaal af den Natur som det foreliggende. Det ærede Medlem for København (Christiansen) har jo Ret i, at det ikke er i normale Tider, vi laver saadanne Love, det er i unormale. Men naar han har Ret i det, maa vi ogsaa passe paa, at vi ikke laver Lovene saaledes, at det bliver normalt at være arbejdsløs, fordi det betaler sig bedst, og unormalt at arbejde, for saa er vi inde paa et Skraaplan, som der er Tendens til at komme ind paa